

Câu chuyện đã xảy ra tại nhiều năm trước. Lúc đó, cô Thompson đang dạy tại trường tiểu học của thị trấn nhỏ tại Hoa Kỳ. Vào ngày khai giảng năm học mới, cô đứng trước lớp học em học sinh lớp năm, nhìn các lớp và nói cô sẽ yêu tất cả các học sinh như nhau. Nhưng thực ra cô biết mình sẽ không làm được điều đó bởi cô đã nhìn thấy cậu học sinh Teddy Stoddard ngồi lì lù ngay bàn đầu. Năm ngoái, cô đã từng biết Teddy và thấy cậu bé chơi không đẹp với bạn bè, quần áo thì lôi thôi lếch thếch, còn giọng nói thì quá buồn thui. "Teddy trông thật khó ưa."

Chứng học thực, cô Thompson còn dùng cây bút để vạch mặt chữ thật rõ ràng vào hồ sơ cá nhân của Teddy và ghi chữ F để chói ngay phía ngoài (chữ F là học kém). Tại trường này, vào đầu năm học mới giáo viên đều phải xem thành tích của từng học sinh trong lớp mình chủ nhiệm. Cô Thompson đã nhét hồ sơ cá nhân của Teddy vào cuống cùng mọi người ra xem, và cô rất ngạc nhiên với những gì được đọc. Cô giáo chủ nhiệm lớp 1 nhìn xét Teddy như sau: "Teddy là một đứa trẻ thông minh và luôn vui vẻ. Học giỏi và chăm ngoan... Em là người vui cho người chung quanh". Cô giáo lớp 2 nhìn xét: "Teddy là một học sinh xuất sắc, được bạn bè yêu quý nhưng có chút vấn đề vì mẹ em ốm nặng và cuộc sống trong gia đình thật sự là một cuộc chiến đấu". Giáo viên lớp 3 ghi: "Cái chết của người mẹ đã tác động mạnh mẽ đến Teddy. Em đã cố gắng học, nhưng cha em không mấy quan tâm đến con cái và đời sống gia đình sẽ như hàng ngày em nói em không được giúp đỡ". Giáo viên chủ nhiệm lớp 4 nhìn xét: "Teddy tỏ ra lãnh đạm và không tỏ ra thích thú trong học tập. Em không có bạn bè và thường trốn học trốn trong lớp". Được đọc đây, cô Thompson chợt hiểu ra vấn đề và cảm thấy thật buồn. Cô còn thấy áy náy hơn khi đến lễ Giáng sinh, tất cả học sinh trong lớp đem tặng cô những gói quà gói giấy màu và gói trong giấy gói đẹp, ngoài trừ món quà của Teddy. Em đem tặng cô một gói quà bọc trong giấy gói hàng nâu xấu mà em tặng đúng là túi giấy gói hàng của tiệm tạp hoá. Cô Thompson cảm thấy đau lòng khi mở gói quà lấy ra trước mặt cả lớp. Một vài học sinh đã biết cậu khi thấy cô giơ lên chiếc vòng kim cương cũ đã sút mất một vài hạt đá và một chai nước hoa nhỏ còn lại một ít. Nhưng cô đã đáp trả những tiếng cười nhạo kia khi cô khen chiếc vòng đẹp, đeo nó vào tay và xất ít nước hoa trong chai lên cả.

Hôm đó Teddy đã nén nỗi buồn để nói với cô: "Thưa cô, hôm nay cô thật như mẹ em ngày xưa". Sau khi đứa bé ra về, cô Thompson đã ngồi khóc cả giờ đồng hồ. Và chính từ hôm đó, ngoài dạy học cô còn lưu tâm chăm sóc cho Teddy hơn trước. Mọi khi cô đến bàn em để học thêm, tình thân Teddy dần dần như phần chìm nổi lên. Cô càng đứng yên em càng tiến bộ nhanh. Vào cuối năm học, Teddy đã trở thành học sinh giỏi nhất lớp. Và trái với phát biểu của mình vào đầu năm học, cô đã không yêu thương mọi học sinh như nhau. Teddy là học sinh cưng nhất của cô.

Một năm sau, cô tìm thấy một mảnh giấy nhét qua khe cửa. Teddy viết: "Cô là cô giáo tuyệt vời nhất trong đời em". Sáu năm sau, cô lại nhận được một bức thư ngắn từ Teddy. Cậu cho biết đã tốt nghiệp trung học, đứng hàng 3 trong lớp và "Cô vẫn là người thầy tuyệt vời nhất trong đời em". Bốn năm sau, cô lại nhận được một lá thư nữa. Teddy cho biết dù hoàn cảnh rất khó khăn khi cho cậu có lúc cảm thấy bế tắc, cậu vẫn quyết tâm tốt nghiệp để học với học xuất sắc nhất, nhưng "Cô vẫn luôn là cô giáo tuyệt vời mà em yêu quý nhất trong đời". Rồi bốn năm sau nữa, cô nhận được bức thư trong đó Teddy báo tin cho biết cậu đã đậu tiến sĩ và quyết định học thêm lên. "Cô vẫn là người thầy tuyệt vời nhất của đời em", nhưng lúc này tên cậu đã dài hơn. Bức

thầy ký tên Theodore F. Stoddard - giáo sư tiến sĩ.

Câu chuyện về nhà cậu bé thúc đẩy đây. Một bác thầy nhà ở gần nhà cô Thompson. Teddy cậu bé đã gặp một cô gái và cậu bé thích cô ta. Cậu bé thích vì cha cậu bé đã mất cách đây vài năm nên cậu bé mong cô Thompson sẽ đến để chơi và ngồi với trí tuệ dành cho mình chú ý. Và bác thầy đoán xem vì cái gì đã xảy ra?

Ngày đó, cô đeo chiếc vòng kim cương giá trị rất cao mà Teddy đã tặng cô năm xưa, chiếc nhẫn hoa mà Teddy nói cậu bé đã dùng vào khi Giáng sinh cuối cùng trước lúc bà mất. Họ ôm nhau mừng rỡ và giáo sư Stoddard thì thào vào tai cô Thompson: "Cảm ơn cô đã tin tưởng em. Cảm ơn cô rất nhiều vì đã làm cho em cảm thấy mình quan trọng và cho em niềm tin rằng mình sẽ tiến bộ". Cô Thompson vừa khóc vừa nói nhỏ với cậu bé: "Teddy, em nói sai rồi. Chính em mới là người đã đẩy cô rằng cô có thể sống khác đi. Cô chưa từng biết đến hạnh phúc cho đến khi cô gặp được em."

Đây đây là kinh nghiệm thật của bác thầy tôi. Mời đọc trích đoạn trong hồi ký "CUỘC ĐỜI ĐỔI THAY" :

Người Giáo Dục Thời Pháp Thuộc.

Người giáo dục thời kỳ quá khốc liệt, một số ít thầy giáo rất giỏi, học sinh nghèo ít được thầy cô giúp đỡ bằng học sinh con nhà giàu có, học cha mẹ có địa vị trong chánh quyền thời Pháp. Lúc thời đó học mỗi ngày 2 buổi, giờ nghỉ trưa từ 11:30 đến 2 giờ chiều. Sáng với cha bà lao phải và bà không mua, gia đình nghèo nên 3 anh em chúng tôi phải vừa làm bài tập về nhà vừa làm việc nhà như cắt cỏ, tưới cây, đào ao nuôi gà vịt, cho gia súc ăn đồ sống qua ngày. Không lúc nào chúng tôi có thì giờ nghỉ ngơi hoặc tắm rửa trước khi đi ngủ hoặc buổi chiều. Tôi học lớp Nhì là lớp 5 bây giờ, ở trường Tiểu học Trà Vinh, một hôm thầy giáo gọi tôi lên trên bàn đọc bài. Ông ngửi mùi hôi hám do mồ hôi nhễ nhại thấm vào quần áo vì đi học xa gần nhà. Ông đưa tay véo trái tai tôi kéo thụt mạnh làm tôi xiết ngẹn và đau đớn rồi móm móm nói, nhưng ông cũng chưa tha còn sờ nhúc tôi: "mày ngày rồi mày không tắm rửa, mày hôi quá mất mặt mày nhìn nhìn trông giống như một 'Uất Trì' ". (Ý nói Uất Trì Cung, một nhân vật trong Thuyết Địch Ngịch.) Cậu lớp cậu tôi lên làm tôi nhúc nhả, lòng cảm thấy hơi sợ hãi nhưng không dám trách than ! Tôi liền nghĩ ra ý tưởng của tôi là chắc tôi phải bỏ học đi theo học lớp ở trường Việt Minh chúng tôi chỉ được người dân nghèo như thầy nói " theo lời tuyên truyền của bác Việt Minh là công bằng xã hội và cứu đói dân nghèo ". Nhưng tôi cũng sợ học ở trường Việt Minh học xong phải thi vào trung học cho có một ít học với tôi mới được 14 tuổi, nhưng sánh với tuổi học thì tôi đã quá tuổi của cậu bé. May mắn tôi đã đậu kỳ thi tuyển vào Pétrus Ký và lên Saigon học. Cha tôi bỏ đầu phải lên Saigon chữa trị. Thầy gia đình tôi không còn sống trong làng mà đêm hôm bác Việt Minh hay về tuyên truyền và rồi trở về quê.

Rất may là tôi không làm được học lớp và không đi nón cối hay là bị xác trong bệnh viện ?